

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Kouzelná loď.pdb

PDB Name: Kouzelná loď
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.5.2003
Modification Date: 18.5.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kouzelná loď

Wilhelm a JacobGrimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Byl jednou jeden král a ten měl to nejpodivnější přání. Jednoho dne přikázal:

„Ať mi postaví loď, která by dokázala po vodě i po zemi plout.“

Toho samého dne nechal jeho kancléř po celé říši heroldy rozhlásit:

„Kdo dokáže králi takovou loď postavit, která bude moci plout po vodě i po zemi, dostane za ženu princeznu a stane se králem.“

Tahle zpráva se donesla i jednomu bohatému majiteli pily, který měl tři syny. Zavolał si je a řekl jim:

„Vynaložím vše co mám; vyzkoušejte jeden po druhém takovou loď postavit.“

Synové upadli hned do hádky, který že loď první vyzkouší postavit, až otec rozhodl, že nejprve nejstarší tak má učinit.

Vydal se Jakub s pacholky do lesa, aby tam pokáceli dřevo nutné ke stavbě lodí. Měli už pěknou řádku krásných jedlí srovnánu, když po lesní pěšině přišel stařík a prosil o kousek chleba.

Mladý pilař mu, ale řekl:

„Mám chleba jen pro sebe a své lidi a tobě nedám nic!“

„Co to tu se svými lidmi děláš?“ zeptal se stařík.

„Loď, co dokáže plout po vodě i po zemi,“ zavrčel na něj Jakub.

„Toho bohdá zanecháte!“ odvětil stařík a šel dál.

A jak řekl, tak se také stalo.

Pracovali dlouho, ale takovou loď postavit nedokázali.

Když nejstarší po tom nedokončeném díle přišel domů, vydal se do lesa ten prostřední syn, Tomáš.

Slunce zapadalo a Tomáš si chtěl zrovna s pacholky oddechnout, když tu opět přišel ten stařík a prosil o chleba.

„Pro cizí lidi žádný chléb nemám,“ dostal odpověď.

Na to se stařec zeptal:

„Co to tu se svými lidmi děláš?“

„Lod', co dokáže plout po vodě i po zemi!“ odvětil Tomáš.

„Toho bohdá zanecháte!“ odvětil stařík a šel dál.

A měl pravdu. Také prostřední syn musel po tolikeré zbytečné námaze od díla upustit.

Ted' přišla řada na Honzu, toho nejmladšího. Svolal dělníky, vytáhli do lesa a tam přiložil i Honza ruku k dílu. V podvečer k němu přišel onen stařík a prosil jej o kousek chleba.

„Rád,“ řekl Honza: „sedněte si ke mně.“

A podal mu chleba a sýr a pohár mu naplnil vínem. Stařec poděkoval a po chvíli se ho zeptal:

„Co to tu se svými lidmi děláš?“

„Lod', co dokáže plout po vodě i po zemi.“ odvětil Honza.

„Tak, tak.“ pravil ten muž.

„Mojí dva bratři se o to již pokoušeli, ale nedařilo se jim.“ vyprávěl Honza.

Stařec pokývnul:

„Já vím. Taky ty to nikdy nedokážeš. Ale protože jsi z vás tří bratrů nejlepší, budeš mít to štěstí se o princeznu ucházet. Přijď na toto místo za tři dny v tuto hodinu a já ti takovou loď dám.“

Přesně v ten domluvený čas se stařík objevil a s ním i ona kouzelná loď, co po vodě i po zemi plout uměla. Jak byl chasník překvapen a samou radostí bez sebe.

„Nu, nastup si!“ řekl mu muž: „A šťastnou cestu!“

Dříve než se Honza ohlédnul, aby svému dárci poděkoval, cizinec zmizel. Tak vystoupil na loď a dal se bez zdržování na cestu do hlavního města ke královskému paláci.

Když tak na lodi přes zemi a vodou plul, uviděl před jedním lesem stát Lovce. Pušku měl založenu a mířil někam do nebes. Honza zastavil loď a zeptal se ho:

„Na co míříš, příteli?“

Lovec mu odvětil:

„Chci střelit toho vrabce, který sedí za vsí na kostelní věži.“

Honza mínil:

„To přeci není možné!“

Ale střelec ho usadil:

„S touhle puškou mohu každého ptáka, který bude čtyři sta hodin cesty daleko, trefit!“

„Nechceš jet se mnou?“ zeptal se ho Honza.

„No to bych rád, ale já nemám žádné peníze.“

„Ty nepotřebuješ!“ řekl mu Honza.

Tak se Lovec posadil k němu do lodi a jeli dál společně.

Nebyli dlouho na cestě, když narazili na muže, který měl na pravé straně znetvořené dlouhé ucho a měl jej položené na zemi. Honza zastavil loď a ptal se muže:

„Copak si to počínáš s tím uchem?“

„S ním mohu slyšet, co se v dálce čtyři sta hodin odsud povídá.“

„Tak si poslechni, co říkají na královském zámku.“

Chvíli Velkouchý naslouchal a pak pravil:

„Povídá se zrovna o přání krále, který chce mít loď, aby po vodě i zemi uměla plout. Ale ministr říká, že něco takového postavit je nemožné.“

„Nechceš jet se mnou?“ zeptal se ho Honza.

„No to bych rád, ale já nemám žádné peníze.“

„Ty nepotřebuješ!“ řekl mu Honza a nechal ho nastoupit a jeli dále.

Brzy potkali jiného muže, který měl na nohách obrovské holínky. Honza zastavil loď a ptal se toho muže:

„Proč máš tak velké holínky?“

Muž odpověděl:

„V těch holínkách chodím rychleji než vítr.“

„Nechceš jet se mnou?“ zeptal se Honza.

„No to bych rád, ale já nemám žádné peníze, abych ti cestu zaplatil.“

„Ty nepotřebuješ!“ řekl mu Honza a jel s nimi i Běžec.

Za nějakou chvíli uviděli čtvrtého muže, jak stojí na cestě. A z podolku mu kouká obrovská dřevěná zátka. Tomu se Honza velmi podivil a zastavil loď. Zeptal se muže:

„Proč tam máš zastrčenou tu zátku?“

„To má svůj dobrý důvod,“ odpověděl ten muž: „neboť, když bych tu zátku vytáhnul, mohl bych celé království podělat.“

„Aha,“ řekl Honza: „nechceš jet se mnou?“

„No to bych rád, ale já nemám žádné peníze a mnoho toho sním.“

„Ty nepotřebuješ!“ řekl mu Honza: „Jen pojed' s námi!“

Tak Muž se zátkou nastoupil na loď a jeli na královský dvůr.

Když Honza připlul před zámek, předal tu loď i se čtyřmi muži do péče stráží a sám šel rovnou ke králi. Dvorně se uklonil a řekl:

„Pane králi, dole mám loď, která dokáže plout po vodě i po zemi!“

Tu se král zeptal:

„Sám jsi ji vyrobil?“

„Ano!“ odpověděl Honza.

„Tak z té lodi vyřízni jeden kus a místo něj pak dej jiný!“ poručil mu král.

Tu řekl Honza:

„Já jsem tu loď celou postavil, proč bych ji teď měl ničit a zase vyspravovat? To neudělám!“

Když se král tímhle způsobem Honzy nezbavil, nechal povolát kancléře a radil se s ním, cože si počnou. Neboť král si myslil, že tomu hlupákovi přece nemůže svoji dceru dát za ženu. Kancléř mu poradil:

„Musíte mu dát nesplnitelný úkol; řekněte, že mu dceru a říši dříve nedáte, dokud jej nesplní.“

„A jaký úkol, myslíš, aby byl nesplnitelný?“ zeptal se král.

„Pošlete ho ke studni, která odtud leží tři sta hodin cesty, aby vám během tří hodin přinesl džbán vody. Myslím, že od ženitby pak rád upustí!“

Tato rada se králi líbila, nechal si tedy Honzu zavolat a řekl mu:

„Poslouchej, musíš mi nejprve přinést džbán vody ze studny, která leží na hranicích mé říše. Budeš-li během tří hodin opět tady, pak dostaneš moji dceru a staneš se králem.“

„Staniž se!“ řekl Honza a pospíchal na loď za svými druhy.

„Natáhni svoje holínky!“ volal na Běžce a poslal ho pro vodu.

Běžec utíkal jako vítr ke studni, naplnil džbán a chtěl se hned obrátit na zpáteční cestu, ale pak si pomyslel:

„Času máš dost, chvíli si odpočineš!“

Položil se pod strom a usnul.

Uběhly dvě hodiny a Honza stál na lodi a čekal a čekal, ale Běžec nikde. Tu řekl tomu Velkouchému:

„Poslechni si, kde Běžec vězí!“

Velkouchý položil ucho na zem a chvíli poslouchal:

„Usnul u studny, slyším, jak tam chrápe!“

Tu popadnul Lovec pušku, nabil štěrcíkem a střelil tomu spáči těsně kolem hlavy, až mu ty kamínky kolem uší zasvištěly. To Běžce probudilo, utíkal tedy dál a právě včas s tím džbánem přiběhnul.

Honza vodu zanesl králi a žádal jeho dceru a království. Nyní byl král opět v úzkých, neboť si byl nepomyslel, že Honza vodu ze studny tak rychle přinese. Protože ale žádné východisko neviděl, zeptal se Honzy nakonec:

„Nechtěl bys místo princezny a moji říše zlato?“

Honza odvětil:

„To může být, ale chci tolik zlata, kolik moje loď unese!“

To mu král přislíbil, ale potají si nechal opět zavolat kancléře a řekl mu:

„Jakmile Honza vypluje, pošlete za ním půl regimentu rudých husarů, aby mu to zlato zase vzali!“

Mezitím královští sloužící tunu zlata za tunou nosili na loď. Když byla loď naložená, vydal se Honza i se svými pomocníky na zpáteční cestu. Když projížděli městskou bránou řekl Honza Velkouchému:

„Ještě jednou si poslechni, co se teď na zámku povídá!“

Velkouchý chvíli poslouchal a pak pravil:

„Král vyslal zrovna půl regimentu rudých husarů, aby nám to zlato vzali a králi zpět přinesli.“

Netrvalo dlouho a ta rudá jízda byla tu. Když se dostatečně přiblížili tu Honza zavolaal na Muže se zátkou:

„Co myslíš, mohl bys těm husarům svoji odvrácenou tvář ukázat a zátku vytáhnout?“

Onen se k tomu s velkou radostí hotovil. Vytáhnul zátku a tu to z něj vyletělo jako ohnivý plamen do dálky a rovnou na ty husary, že je to tak zle zřídilo, že oni netušili, co je to potkalo, a protože to více vydržeti nemohli, obrátili svoje koně a tryskem se vydali zpět na zámek. Když je král viděl se vracet a slyšel, že Honzovi to zlato nevzali, velmi se rozhněval a pravil:

„Já jsem přeci věděl, že žlutí husaři toto nedokážou, proto jsem k tomu úkolu také rudé husary určil, ale jak vidím, moje rozkazy se tu neplní!“

Honza i se svými druhy dopluli šťastně a nerušeně domů, kde si to zlato spravedlivě rozdělili a každý měl tolik, že byl po celý svůj život zaopatřen.

¹Toto je lidová pohádka ze Švábska, historického území v SNR. Dnes se z velké části součástí spolkové země Bádensko-Württembersko.